

KABUĞUNU
KIRAN İNCİ

NADIA HASHIMI

ARKADYA YAYINLARI

Kabuğunu Kıran İnci
Nadia Hashimi

Özgün adı: The Pearl That Broke Its Shell

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Çağla Dirice Çakır
Çevirmen: Mehtap Gün Ayrıl
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt
Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1
(Taral Tarım Binası) Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Eylül 2019
ISBN: 978-605-69556-0-0

©Nadia Hashimi, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTelif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla The Marsh Agency Ltd'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KABUĞUNU KIRAN İNCİ

NADIA HASHIMI

İngilizceden Çeviren

Mehtap Gün Ayrıl

Biricik kızım Zayla ve kıymetli kızlarımıza...

Deniz suyu yalvarır inciye,
Kabuğunu kırsın diye.

Mevlânâ Celâleddîn Rûmî'nin "*Birkaç Öpüş Vardır
İstedîđimiz*" Őirinden.

Birinci Bölüm

RAHIMA

Shahla kenarları paslanmış parlak yeşil renkli metal kapımızın önünde durdu. Başını uzattı. Parwin'le ben köşeyi dönünce gözlerindeki rahatlamayı gördük. Yine geç kalmazdık.

Parwin bana bir bakış atınca adımlarımızı hızlandırdık. Koşarsak gereksiz yere dikkat çekecektik, bu yüzden elimizden geldiğince hızlı yürüdük. Lastik pabuçlarımız şap şap ses çıkarıyor, yerdeki tozu kaldırıyordu. Eteklerimiz bileklerimize dolanıyordu. Başörtüm ter içindeki alnıma yapışmıştı. Parwin de aynı durumda olmalıydı çünkü onun da örtüsü rüzgârda uçuşmuyordu.

Kahrolasıcılar. Hepsi onların suçu. Utanmadan sırttan o oğlanlar ve yırtık pırtık pantolonları! Geç kalmamıza ilk kez sebep olmuyorlardı.

Mavi, mor, bordo kapıların önünden geçtik. Kilden bir tuvalde renk damlaları gibiydiler.

Shahla bize el salladı.

“Çabuk olun!” diye deli gibi söylendi.

Nefes nefese ön kapıdan girdik. Kapı tangırtıyla kapandı.

“Parwin! Neden böyle yapıyorsun?”

“Özür dilerim! O kadar ses çıkacağını bilemedim.”

Shahla da benim gibi gözlerini devirdi. Parwin kapıları hep çarparak kapatıyordu.

“Neden geç kaldınız? Fırının arkasındaki yoldan gelmediniz mi?”

“Gelemedik Shahla! O önümüze çıktı!”

Oğlanların toplaşıp köyü dikizledikleri o fırının önünden geçememiş, aradan dolaşarak yolu uzatmıştık.

Sokakta top oynamanın yanında, okul çağındaki çocukların en sevdiği oyun buydu. Kızlara bakmak. Sınıftan çıkmamızı beklerlerdi. Okul dağılınca oğlanın biri, gözüne kestirdiği kızın peşine düşmek için arabalarla yayaların arasına daldı. Kızı takip edince sahiplenmiş oluyordu. Diğerlerine, *bu benim ve sadece bir kişiye ait*, demek istiyordu. Bugün ise, on iki yaşındaki kız kardeşim Shahla bu hiç de istenmeyen ilginin odağı olmuştu.

Oğlanlar bunu iltifat olsun diye yapsa da kızlar korkuyordu çünkü herkes, dikkat çekmek isteyen kız olduğunu düşünüyordu. Oğlanların da başka eğlenceleri yoktu.

“Shahla, Rohila nerede?” diye fısıldadım. Parmak uçlarımıza basarak evin arkasına doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu.

“Komşuya yemek götürdü. Madar-jan* patlıcan yemeği yapmış. Galiba bir ölen var.”

Ölen mi? Bu kelimeyi duyunca içim sıkışmıştı, dikkatimi Shahla'nın adımlarını takip etmeye verdim.

*Afganistan'da anne anlamında kullanılır.

Parwin, gergin bir şekilde fısıldayarak, “Madar-jan nerede?” diye sordu.

“Bebeği uyutuyor,” dedi Shahla. “Gürültü yapmayın, yoksa eve yeni geldiğimizi anlar.”

Parwin'le ben donup kaldık. Fal taşı gibi açılmış gözlerimize bakarken Shahla'nın yüzü düştü. Dönüp bakınca karşısında Madar-jan'ı gördü. Evin arka kapısından çıkmıştı ve taş döşeli arka bahçede dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Anneniz siz kızların ne zaman eve geldiğini gayet iyi bilir ve ablanızın size nasıl örnek olduğunu da,” dedi ters bir şekilde.

Shahla utançla başını önüne eğdi. Parwin'le bense Madar-jan'a bakamıyorduk.

“Neredeydiniz?”

Ona gerçeği söylemeyi ne kadar isterdim!

Bisikleti olacak kadar şanslı bir oğlan Shahla'yı takip etmişti, yanımızdan geçip etrafımızda daireler çizmeye başlamıştı. Shahla ise ona yüz vermemişti. Oğlanın ona baktığını fısıldadığımda beni susturmuştu. Sanki dile getirince gerçek olacakmış gibi. Üçüncü seferinde oğlan çok yakınımızdan geçmişti. Önümüze geçip keskin bir dönüş yapmış ve bize doğru gelmeye başlamıştı. Toprak yolda hızla ilerleyip bize yaklaşınca da duruvermişti. Shahla gözünü ondan kaçırıyor, sinirlenmiş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Parwin, dikkat et!”

Onu kenara çekmeme fırsat kalmadan, bisikletli sapığın ön tekeri yoldaki teneke kutunun üstünden geçmişti, oğlan sağa sola yalpaladı, az daha sokak köpeğini ezecekti. Doğruca üstümüze geldi. Kaşlarını kaldırmış, ağzı bir karış açılmış,

dengeğini bulmaya çalışıyordu. Parwin'e çarpıp kurutulmuş ürünler satan bir dükkânın basamaklarına devrildi.

"Tanrım," dedi Parwin tiz bir sesle. "Şuna bakın! Yere düştü!"

"Sence bir yerine bir şey olmuş mudur?" diye sordu Shahla. Bu kadar trajik bir durumla daha önce hiç karşılaşmamış gibi elini ağzına götürmüştü.

"Parwin, eteğin!" Gözüm Shahla'nın endişeli yüzünden, Parwin'in yırtılmış etek ucuna kaymıştı.

Yeni okul üniforması yırtılmıştı. Parwin birden ağlamaya başladı. Madar-jan'ın babamıza söyleyeceğini biliyorduk, o da bizi okula göndermek yerine eve kapatacağı. Daha önce de olmuştu.

"Size bir şey sordum, neden susuyorsunuz? Diyecek bir şeyiniz yok mu? Eve geç kaldınız, sokaklarda köpek kovalamış gibisiniz!"

Daha önce defalarca bizim adımıza konuşmuş olan Shahla, iyice usanmış gibi görünüyordu. Parwin ise çok gerilmişti, kıpır kıpır edip duruyordu. Konuştuğumu bile fark etmemiştim, birden sesim kulaklarımda yankılandı.

"Madar-jan, bizim suçumuz değildi! Bisikletli bir oğlan vardı, hiç yüz vermedik ama peşimizi bırakmadı, hatta ben ona bağırardım. 'Aptal mısın, evinin yolunu mu unuttun?' dedim."

Parwin kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. Madar-jan ters ters ona baktı.

"Yanınıza geldi mi?" diye sordu Shahla'ya.

"Hayır, Madar-jan. Yani, birkaç metre arkamızdan geldi. Bir şey demedi."

Madar-jan iç geçirerek şakaklarını ovdu.

"Peki. İçeri girin de ödevlerinizi yapın. Bakalım babanız bu işe ne diyecek?"

"Ona söyleyecek misin?" diye feryat ettim.

"Elbette söyleyeceğim," diyen Madar-jan, yanından geçip içeri girerken arkama vurdu. "Babandan hiçbir şey saklamayız biz!"

Kalemlerimizin ucunu açarken, bir yandan Padar-jan* eve gelince olacaklar hakkında fısıfısı konuşuyorduk. Parwin'in bazı düşünceleri vardı.

"Babama, o oğlanları öğretmenler de tanıyordu, zaten azar işitmişlerdi ve bir daha peşimizden gelmeyecekler diyelim," dedi heyecanla.

"Parwin, bu bir işe yaramaz. Madar, Khanum Behduri'ye sorarsa ne diyeceksin?" dedi her zaman mantığın sesi olan Shahla.

"O zaman da oğlanın özür dilediğini ve bir daha bizi rahatsız etmeyeceğini söyleriz. Ya da okula başka yoldan gideceğimizi."

"Peki, Parwin. Sen öyle de. Seninle konuşmaktan sıkıldım zaten."

"Parwin bir şey demeyecek. O sadece kimse dinlemediği zamanlarda konuşur," dedim.

"Aman ne komik, Rahima. Çok cesursun, değil mi? Padar-jan eve gelince görürüz cesaretini," diye söylendi Parwin.

Padar-jan'la yüzleşmek söz konusu ise, dokuz yaşında bir çocuk için pek de cesur sayılmazdım. Dudaklarımı sıkıp düşüncelerimi kendime sakladım. Sonuç olarak Padar-jan bizi okuldan almaya karar verdi.

*Afganistan'da baba anlamında kullanılır.

Okula dönmek için Padar-jan'a yalvarıp yakardık. Parwin'in öğretmenlerinden biri, Madar-jan'ın çocukluk arkadaşı evimize kadar geldi, ailemizle konuşmaya çalıştı. Padar-jan daha önce merhamet göstermişti ama bu sefer farklıydı. Okula gitmemizi istese de güvenliğimizi nasıl sağlayacağını düşünüyordu. Mahallenin oğlanları kızlarının peşinde koşarsa el âlem ne derdi? Rezalet.

"Oğlum olsaydı böyle olmazdı! Lanet olsun! Ev kızlarla doldu! Bir değil, iki değil, beş tane!" diye bağırdı. Madar-jan kendini ev işlerine vermişti, omuzlarında hayal kırıklığının yükü vardı.

Babam son günlerde çok sinirliydi. Madar-jan bize sessiz ve saygılı olmamızı öğütüyordu. Padar-jan'ın başına çok kötü şeyler geldiğini, bu yüzden de çok öfkelenişini anlatmıştı. Uslu durursak onun da sakinleşeceğini ve eski hâline döneceğini söylüyordu. Ancak Padar-jan'ın öfkelenip bağırmadığı bir ana rastlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Artık evde oturduğumuz için bana fazladan ev işleri verilmişti. Sebze meyveyi ben alıyordum. Ablalarım daha büyük olduklarından ve göze çarptıklarından, evden dışarı çıkamıyorlardı. Fakat ben oğlanların dikkatini çekmediğim için risk teşkil etmiyordum.

İki günde bir, Madar-jan'ın elbisemin içine diktiği cebe paraları koyuyordum, böylece kaybetmek gibi bir bahanem olmuyordu. Daracık sokaklardan rüzgâr gibi geçip, çok sevdiğim pazara gitmek için yarım saat yürüyordum. Pazarda bütün dükkânlar çok kalabalık oluyordu. Kadınlar birkaç yıl önce-sine göre artık daha farklıydılar. Bazıları uzun mavi çarşaf-lar, bazıları ise uzun etekler giyiyor ve başörtüsü takıyorlardı.

Erkeklerse babam gibi giyinmiyorlardı. Uzun gömlekler ve bol pantolonlar... Renkleri topraklarımız gibi boz. Oğlan çocuk-larına ise yuvarlak aynalar ve altınlarla süslü şapkalar takıyor-lardı.

Pazara gidene kadar ayakkabılarım toz içinde kalıyordu, yüzlerce arabanın ardında bıraktığı toz bulutundan sakınmak için başörtümü kullanıyordum. Sanki haki renkli tabiat, köyü-müzün havasında eriyip çözülüyordu.

Okuldan alınmamın ikinci haftasında, dükkân sahipleri beni tanımaya başlamışlardı. Kararlı adımlarla dükkân dükkân dolaşan dokuz yaşında bir çocuğa pek sık rastlamıyorlardı. Annemlerin pazarlık edişlerini seyrederken ben de pazarlık yapmayı öğrenmiştim. Bu yüzden denemeye karar vermiştim. Bana ekmeği iki katı fiyata satmaya çalışan fırıncıyla kavga-ya tutuşmuştum. İstedğim un çeşidinin ithal edildiğini ve ek ücret ödemem gerektiğini söyleyen bakkalla atışmışım. Aynı unu alt sokaktaki Mirwais Ağa'dan da alabileceğimi söyleyip, onun verdiği fiyata burun kıvırmışım. Adam dişlerini sıkarak unu ve diğer ürünleri poşete koyarken bir çocuğun duymaması gereken şeyler söylemişti, alçak sesle.

Madar-jan alışverişe yardımcı olduğum için çok mutluy-du. İlk adımlarını atmaya başlayan Sitara ile çok meşguldü. O ve Shahla ev işleriyle uğraşır, akşam yemeğini hazırlarlarken kız kardeşim Parwin, Sitara'ya bakıyordu. Madar-jan hepimizi oturtup defter kitaplarımızı açtırıyor, bize verdiği ödevleri yaptırıyordu.

Shahla için günler uzun ve zor geçiyordu. Arkadaşlarını ve öğretmenlerini çok özlemişti. Onun gücü sezgisinden ve zekâsından geliyordu. Sınıfın en iyilerinden biri olmasa da

öğretmenlerini, sınıfın çalışkan öğrencileri arasına girecek kadar etkilemişti. Sıradan bir görünüşü vardı ama kendine özen gösterirdi. Birisi ona, saçlarını çabuk uzatacağını söyledi diye her gece beş dakika boyunca saçlarını tarardı. Hoş bir yüzü vardı ama güzel ya da akılda kalıcı değildi. Yine de kişiliği onun dikkat çekici yanıydı. Ona bakanlar gülümsemeden edemezdi. Nazik ve terbiyeliydi, okulun gözbebeği idi. Öyle bir bakışı vardı ki insan kendini çok önemliymiş gibi hissederdi. Olgun konuşmaları ve herkesin hâlini hatırlarını sormasıyla Madar-jan'ı çok gururlandırır.

“Farzana-jan nasıl? Ne zamandır görüşemiyoruz! Ona selamımı söyle,” derdi. Nineler beğeniyle başlarını sallar, böyle saygılı bir evlat yetiştirdiği için Madar-jan'ı överlerdi.

Parwin ise bambaşka bir şeydi. Çok dikkat çekiciydi. Gözleri bizimki gibi çamur kahvesi değildi. İnsana ne diyeceğini unutturan elamsı gri gözleri vardı. Saçları lüle lüle yüzüne dökülürdü. Sülalemizin en güzel kızı odu.

Öte yandan sosyal becerilerden yoksundu. Madar-jan'ın bir arkadaşı gelince hemen bir köşeye siner, sofraya bezini katlamakla meşgul olurdu. Misafir gelmeden kaçabilirse ne âlâ! Geleneksel üç kez öpüşme seremonisinden de sakınırdı. Kısa cevaplar verir, bu arada gözü en yakın kaçış yolunu arardı.

“Parwin lütfen! Khala Lailoma sana bir şey sordu. Bu tarafa döner misin? O çiçeklerin sulanması gerekmiyor şu an!”*

Parwin'i asosyal yapan şey, sanatsal yeteneği idi. Kâğıt ve kalemle harikalar yaratırdı. Kurşun kalem onun elinde görsel bir enerjiye dönüşürdü. Buruşuk suratlar, yaralı bir köpek,

*Afganistan'da teyze, hala, yenge anlamlarında kullanılır.

yıkık dökük bir ev. İnsana görmediklerini göstermek gibi bir yeteneği vardı. O şeyler sizin de gözünüzün önünde olsa bile... Dakikalar içinde bir şaheser çizebilir ama bulaşıkları yıkaması saatler sürerdi.

“Parwin'in dünyası farklı,” derdi Madar-jan. “O başka türlü bir kız.”

“Bunun ona ne faydası var? O da hayatına devam edip bu dünyada yolunu çizmek zorunda,” diye söylenirdi Padar-jan. Öte yandan onun çizdiği resimlere bayılır, yatağının başucunda biriktirir, arada sırada bakardı.

Parwin'in bir derdi de kalça ağrısıydı. Madar-jan'a, hamileyken çok fazla yan yattığı için böyle olduğunu söylemişlerdi. Parwin emeklemeye başladığında bir sorun olduğu anlaşılmıştı. Yürümesi çok geç olmuştu ve hâlâ topallıyordu. Padar-jan onu beş altı yaşlarında doktora götürmüş olsa da çok geç kalındığını söylemişlerdi.

Sonra da ben geliyordum. Okuldan alınmış olmamızı ablalarım kadar dert etmiyordum. Bu sayede iki ablam olmadan, karşıdan karşıya geçerken onların ellerini tutmadan, kendi başımın çaresine bakmayı öğrenme fırsatı bulmuştum. Sonunda özgürlüğüme kavuşmuştum. Ablalarımın bile daha özgürdüm!

Madar-jan'ın getir götür işlerinde yardıma ihtiyacı oluyordu ve son günlerde Padar-jan'dan bir şey istenmiyordu. Madar-jan, gelirken pazardan bir şeyler almasını istiyor ama Padar-jan almayı unutup, sonra da dolap neden boş diye Madar-jan'a kızılıyordu. Ancak Madar-jan pazara tek başına gidecek olsa daha da çok kızacaktı. Madar-jan arada bir komşulara sipariş verse de bunu da çok sık yapmıyordu. Komşuların

Padar-jan hakkında dedikodu ettiğini, sokakta garip bir şekilde elini kolunu sallayarak kuşlarla konuştuğunu anlattıklarını biliyordu. Ablalarım ve ben de onun bu hâllerinden endişe ediyorduk fakat Madar-jan bize onun özel bir ilaç aldığını, bu yüzden bazen tuhaf davrandığını söylemişti.

Evde durmadan dışardaki maceralarımı anlatıyordum. Bu Shahla'dan çok, elinden kalem kâğıt eksik olmayan Parwin'in canını sıkıyordu.

“Yarın pazardan leblebi alacağım. Biraz bozukluğum var, istersen sana da getirebilirim, Shahla.”

Shahla iç geçirerek kucağındaki Sitara'yı öbür yanına geçirdi. Genç ve bezgin bir anneye benziyordu.

“Boş ver. Bir şey istemem. Sen işlerini hallet, Rahima. Oralarda sallandığını biliyorum. Eve gelmek için hiç acelen yok.”

“Ben sallanmıyorum. Madar-jan'ın bana verdiği işleri yapıyorum. Neyse boş ver. Sonra görüşürüz”

Ablalarımın beni kıskanmalarını istemiyordum. Tek istediğim, getir götür işlerini üstlendiğim ve ablalarım olmadan dükkân dükkân gezebildiğim için sevincimi paylaşmaktı. Biraz daha incelikli biri olsaydım, kendimi ifade etmenin daha iyi bir yolunu bulabilirdim. Ancak sanırım düşük çenem Khala Shaima'nın dikkatini çekmişti. Bu duyarsızlığımın başka bir sebebi olduğunu söylüyordu.

Khala Shaima annemin ablasıydı. Madar-jan ailesinde herkesten çok ona yakındı ve teyzemi çok sık görürdük. Onunla büyümüştük ve bizi hep onunla korkuturlardı. Khala Shaima eğik bir omurgayla doğmuştu, sırtı yılan gibi kıvrıktı. Dedemle ninem onun bu bozukluğu fazla göze çarpmadan ona bir kısmet bulmaya çalışsalar da geç kalmışlardı. Anneme, ya da en küçük

kız kardeşi Khala Zeba'ya görücüler gelirdi ama kimse, kamburu çıkmış, bir omzu havada olan Khala Shaima'yı istemezdi.

Kimsenin kendisini istemeyeceğini genç yaşta anlayan teyzem, dış görünüşüyle hiç uğraşmamaya karar vermişti. Kaşlarını almıyor, çenesinde çıkan tüyleri yolmuyor, aynı pasaklı kıyafeti günlerce üstünden çıkarmıyordu.

O bütün enerjisini yeğenlerine ve yaşlı ana babasına vermişti. Khala Shaima her şeyi idare ederdi. Okulda durumumuz iyi mi, kışın kalın giyiniyor muyuz, saçlarımız bitlendi mi... Ailemizin yetişemediği her şeye koşardı ve Padar-jan'a katlanabilen nadir insanlardandı.

Fakat onunla anlaşabilmek için onu çok iyi tanımak gerekirdi. Kalbinde iyi niyet taşıdığını bilmezseniz sohbeti hoşunuza gitmeyebilir, ağır eleştirileri ya da sizi dinlerken gözlerini kısarak şüpheyle size bakışı canınızı sıkabilirdi. Öte yandan hem yabancıların hem de ailesinin, hayatı boyunca onunla nasıl konuştuklarını bilerseniz, buna şaşırılmazdınız.

Biz kızlara karşı hep iyi davranır, cebi şekerle dolu gelirdi. Padar-jan, onun tek iyi tarafının cepleri olduğunu söyleyerek alay ederdi. Ablalarımın ben, çikolata kâğıdının hışırtılarını sabırsızlıkla beklerdik.

O geldiğinde pazardan yeni dönmüştüm, hemen payıma düşen şekerleri yedim.

“Shaima, şu kızları çok şımartıyorsun! Bugünlerde böyle çikolata nerede? Ucuz değildir bunlar!”

“Senin olmayan eşeğe binmeye kalkma sen,” diye terslendi teyzem. Khala Shaima böyleydi işte. O eski Afgan deyişlerini kullanmadan konuşamazdı. “Üstüne vazife olmayan işlere karışma, kızların ödevlerine bak.”

“Ödevlerimizi yaptık Khala Shaima,” dedi Shahla. “Sabah-tan beri çalışıyoruz.”

“Sabahtan beri mi? Okula gitmediniz mi?” Shaima kaşla-rını çattı.

“Hayır, Khala Shaima. Biz artık okula gitmiyoruz,” dedi Shahla. Masum bir tavırla gözlerini iri iri açmıştı. Teyzemin Madar-jan’a çok kızacağına biliyordu.

“O ne demek öyle? Raisa! Çocuklar neden okula gitmi-yorlar?”

Madar-jan istemeye istemeye başını kaldırdı.

“Yine okuldan almak zorunda kaldık.”

“Tanrı aşkına, bu çocukları eğitimsiz bırakmak için bu se-fer ne bahane buldunuz? Sokakta köpek mi havlamış?”

“Hayır Shaima. Okula gitmelerini istemiyor muyum san-ki? Yolda bir sürü dangalakla karşılaşıyorlar. Oğlanları bilir-sin. Babaları sokağa çıkartmak istemiyor, komşuların oğulları onlarla eğlenmesin diye. Onu suçlamıyorum. Kızların sokağa çıkmalarına izin verileli daha bir yıl oldu. Belki çok erkendir.”

“Erken mi? Çok geç olmasın? Bunca zamandır okula git-meleri gerekirdi ama gitmemişler. Ne kadar geri kaldılar kim bilir, nasıl yetişecekler arkadaşlarına? Sende tutmuş, evde onlara yerleri sildiriyorsun. Sokaklarda öyle şeyler söyleyen, ona buna bakan ahmaklar hep olur. İnan bana. Bu kızlara en-gel olursan, okullarını kapatan o Taliban’dan farkın kalmaz.”

Shahla ile Parwin birbirlerine baktılar.

“Ben ne yapayım? Arif’in kuzeni Haseeb demiş ki...”

“Haseeb mi? Rus tankından daha koca ağızlı ve aptal olan Haseeb mi? O aptalın lafına bakarak mı çocukların hakkında karar veriyorsun? Daha akıllı olduğumu sanırdım.”

Madar-jan oflayarak şakaklarını ovmaya başladı.

“O zaman Arif gelene kadar bekle de ne yapılması gerekti-ğini ona kendin söyle!”

“Bekleyeceğim elbette, gideceğimi kim söyledi?” dedi Khala Shaima. Eğri büğrü sırtına bir yastık koyup duvara yas-landı. Kendimizi hazırlamıştık. Padar-jan, Khala Shaima’nın aile işlerine karışmasından nefret ederdi ve tıpkı onun gibi la-fını hiç esirgemezdi.

“Okulda bir şeyler öğreneceklerine evde çürümeleri daha iyi diyorsan akılsızın birisin.”

“Sen de hiç okula gitmedin ama bak ne güzel yetiştin,” dedi Padar-jan şakacı bir tavırla.

“Senden daha akıllıyım, mühendis bey.” Khala Shaima belden aşağı vurmıştu. Padar-jan liseden sonra mühendislik okumak istemiş ama notları yetmemişti. O da bir dönem baş-ka bölümlerden dersler almış, sonra onu da bırakıp çalışmaya başlamıştı. Eski elektronik aletleri tamir ettiği bir dükkânı var-dı, işinde gayet iyi olmasına rağmen, Afganlar için çok saygın bir meslek olan mühendis olamadığı için hâlâ üzülüyordu.

“Lanet olsun Shaima! Defol evimden. Onlar benim kızla-rım, sakat birinden akıl alacak değilim!”

“Sen bilirsin ama sakat dediğin bu kadının, sorunlarını çö-zecek fikirleri olabilir. Hem kızlarını okula gönderecek hem de o değerli gururunu koruyacak bir çözüm.”

“Boş versene. Çık dışarı, yüzünü görmek istemiyorum. Ra-isa! Yemeğim hangi cehennemde?”

“Çözümün ne Shaima?” diye araya girdi Madar-jan. Ablasının ne diyeceğini çok merak ediyordu. Ona çok saygısı vardı. Çoğunlukla da teyzem haklı çıkardı. Aceleyle bir tabak yemek koyup pencereden dışarı boş boş bakan Padar-jan’a getirdi.

“Raisa, ninemizin anlattığı hikâyeyi hatırlamıyor musun? Bibi Shekiba’nın hikâyesini?”

“Ha, evet! İyi de, bunun kızlara ne faydası olacak?”

“O kız ailesinin ihtiyaç duyduğu kişi olmuştu. Kralın ihtiyaç duyduğu kişi.”

“Kralmış,” diye dudak büktü Padar-jan. “O çirkin ağzını her açtığında hikâyelerin daha da aptalca oluyor.”

Khala Shaima onu duymazdan geldi. Çok daha kötülerini duymuştu.

“Sence bizim de işimize yarar mı dersin?”

“Kızların bir erkek kardeşe ihtiyaçları var.”

Madar-jan gözlerini kaçırıp hüsrarla iç geçirdi. Bir erkek evlat sahibi olmak, Shahla’nın doğumundan beri içinde ukde kalmıştı. Bu akşam bu konunun açılmasını hiç istemiyordu. Padar-jan’a bakamadı.

“Bana bunu söylemeye mi geldin? Erkek çocuğa ihtiyacımız olduğunu mu? Sanki ben bilmiyorum mu? Kardeşin daha iyi bir eş olsaydı, belki bir erkek çocuğumuz olurdu!”

“Abuk subuk konuşmayı bırak da beni dinle, lafımı bitireyim.”

Fakat bitirmedi. Daha yeni başlamıştı. O akşam Khala Shaima büyük büyük ninem Shekiba’nın anlattığı, benim ve ablalarımın daha önce hiç duymadığı bir hikâye anlattı. Beni bambaşka birine dönüştüren o hikâyeyi.

İkinci Bölüm

SHEKIBA

Shekiba.
Adın hediye demek, kızım. Sen bana Allah’ın bir hediyesisin.

Shekiba’nın adı gibi biri, yani elden ele geçen bir hediye olacağını kim bilebilirdi? Yirminci yüzyılın sonunda, Rusya ve İngiltere’nin hevesle göz diktiği Afganistan’da doğmuştu. İki ülke de kurbanını sevdiğini iddia eden bir sapkın gibi, işgal ettikleri sınırları koruma vaadinde bulunuyordu.

Afganistan ile Hindistan arasındaki sınırlar kalemle çizilir gibi sürekli yeniden belirleniyordu. Bir ülkenin vatandaşı olanlar birden başka bir ülkeye geçiyor, rüzgârın yön değiştirmesi gibi milliyetler de aniden değişebiliyordu. Büyük Britanya ve Sovyetler Birliği açısından Afganistan, “Büyük Oyunlarını” oynayacakları, Orta Asya’yı kontrol altına almak için güç savaşlarını gerçekleştirecekleri bir sahadan ibaretti. Öte yandan oyun yavaş yavaş sonuna geliyordu çünkü Afganlar, dış güçlerin kontrolüne şiddetle direniyorlardı. Mücadele etmek, zorluklara göğüs germek Afganların gurur duydukları özellikleriydi.

Ancak Afganistan'ın bir kısmı alınmıştı; azar azar, ülke sınırları yağmurda kalmış yün bir kazak gibi çekip kısacık kalana kadar. Kuzeyde Semerkant ve Buhara gibi yerler Rus İmparatorluğu'na verilmişti. Güneydeki büyük alanlar parçalanmış ve batı cephesi yıllar içinde içeri doğru itilmişti.

Shekiba da bir bakıma tıpkı Afganistan gibiydi. Çocukluğundan itibaren trajedi ve kötülükler peşini bırakmamıştı, ta ki olması gereken kişi olana kadar. Keşke Shekiba biraz daha güzel, hiç değilse yüzüne bakılacak biri olsaydı. Belki o zaman babası, zamanı geldiğinde ona iyi bir kısmet bulacağını ümit ederdi. Belki insanlar ona biraz olsun merhametle bakardı.

Fakat Shekiba'nın köyü acımasızdı. Kâbil'e varmak için at üstünde bir hafta gitmek, bir nehir ve üç dağı aşmak gerekiyordu. İnsanların çoğu hayatlarını köyde, dağlarla çevrili yeşil tarlalarda geçirir, birbirine bağlanan tozlu yollarda yürürlerdi. Köyleri bir vadiye kurulmuştu, kara toprak yakındaki bir nehirden besleniyor, dağların zirveleri köyün etrafında bir duvar gibi yükseliyordu. Köyde nesillerdir birbirini tanıyan birkaç düzine aşiret vardı. Köylülerin çoğu birbirleriyle akrabaydı ve dedikodu yapmak en çok meşgul oldukları şeylerden biriydi.

Shekiba'nın annesiyle babası ikinci dereceden kuzendi, onları babaannesi evlendirmişti. Diğer köylüler gibi onun da ailesi geçimini ekip biçerek kazanıyordu. Her yeni gelen nesil, aşiretin esas evinden taşınmaya karar verince, kendilerine bir ev yapmak için ailenin topraklarını parçalamıştı. Shekiba'nın babası İsmail Bardari evin en küçüğüydü. Ağabeyleri ondan önce evlenmişler, haneyi eşleri ve çocuklarıyla doldurmuşlardı.

Kendisi ve yeni evlendiği karısı Shafıqa'ya yer kalmadığını gören İsmail, keskisini alıp işe koyulmuştu. Babası ona, iyi

ürün alabileceği verimli bir arazi bıraktığı için şanslıydı. Kardeşler arasında en çalışkan oydu, babası arazinin kıymetini bilecek birine kalmasını istemişti. Beslenecek çok boğaz vardı ve iyi ürün fazladan gelir sağlayabilirdi. Ağabeyleri İsmail kadar öngörülü değildi. İsmail'in sezgileri güçlüydü. Ekim yapacak doğru sıcaklığı, toprağı ne sıklıkla sürmesi gerektiğini, ekinin büyümesi için ne kadar sulama yapılacağını biliyordu. Ağabeyleri onun, babasının gözdesi olmasına içerliyorlardı. Bu yüzden de ana evde oturmayı kendileri tercih etmişler gibi davranıyorlardı. Sonunda İsmail kerpiç ve taşla evinin duvarlarını çevirdi ve sadece kendine ait olan bir Afgan evi yaptı.

Endişe içindeki gelinini, ağabeylerinin topraklarına komşu olan küçük bir araziyle çevrili yeni evine getirdi. Yeni gelin eltilerinin büyük eve girip çıktıklarını, haki renkli toprakla tezat oluşturan mavi çarşaflarını görebiliyordu. Kadınlar ona doğru yaklaşınca aceleyle içeri girip örtüsünü üstüne aldı. Karnındaki bebekle şişen karnından utanıyordu. Ancak Shafıqa'nın eltileri zamanla onun sıkıcı ve çekingen biri olduğuna kanaat getirip ona ve çocuklarına ilgi göstermez oldular. Onunla konuşurlarken derin derin iç geçirip, kocalarına onun ne kadar soğuk biri olduğunu söylüyorlardı. Shekiba'nın babası diğer erkekler gibi olsaydı bu laflara kulak asıp ikinci bir eş alabilirdi. Fakat İsmail Bardari başka erkeklere benzemiyordu. Annesiyle ablaları ne kadar uğraşsalar da o, tek eşle yetinmeye kararlıydı.

Shekiba'nın erkek kardeşleri Tarık ile Munis, aşiretle olan tek bağlarıydı. Shafıqa, Shekiba ile neşeli ve melodik sesi yüzünden İsmail'in "Bülbül" dediği diğer kızı Aqela'ya göz kulak olur, oğulları Tarık ve Munis ise babalarıyla dedelerinin

evi arasında mekik dokurlar, kıyafet, sebze meyve ve haber getirip götürürlerdi. İsmail'in annesi Bobo Shahgul, bu iki oğlanın, Shafıqa'nın yaptığı tek güzel şey olduğunu söyler dururdu. Oğlanlar onun ağzından pek çok kötü söz duymuşlardı ama duydukları her şeyi yetiştirmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Shekiba ile Aqela günlerini annelerinin yanında geçirdiklerinden, babalarının ailesinin, onlara ne kadar az değer verdiğinin farkında değillerdi. Bazen annelerine fazlaca yakın oluyorlardı.

Ve bir gün iki yaşındaki sakar Shekiba'nın hayatı bir anda değişiverdi. Öğle uykusundan uyanıp annesini aramaya başladı. Mutfaktan sesler duydu, duvara oyulmuş ocağa doğru ilerledi. Minik ayağı eteğinin ucuna takıldı, kolları ileri doğru uzandı ve annesinin yetişmesine kalmadan bir tencere kızgın yağ üstüne döküldü. Annesi çok geç kalmıştı. Dökülen kızgın yağ yüzünden Shekiba'nın melek gibi yüzünün yarısı yanmış, derisi kabarmıştı.

Shafıqa feryat ederek kızının yüzüne soğuk su çarpsa da artık çok geçti. İyileşmesi aylar sürdü. Annesi Shekiba'nın yüzünü özenle ve sabırla temizleyip, köydeki bir simyacının hazırladığı merhemi sürdü.

Derisi iyileşirken Shekiba'nın acısı daha da artmıştı. Kaşıntılar onu çıldırttığı için annesi ellerini bezle sarmak zorunda kalmıştı. Shekiba yarasının kuruyup kararan kabuklarını soymaya çalışıyordu. Küçük çocuk ateşler içinde yanıyor, titriyor, kıvranıyordu. Shafıqa'nın elindense hiçbir şey gelmiyor, kızının yanına oturup ileri geri sallanarak Allah'a dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Kazayı duyan Bobo Shahgul, Shekiba'yı görmeye geldi. Shafıqa kayınvalidesinden umutla bir tavsiye beklese de Bobo Shahgul bir şey demedi. Gitmeden önce Shafıqa'ya, bundan sonra çocuklarına daha çok dikkat etmesini öğütledi. Sonra da kendi kendine, "Neyse ki bu iş oğlanlardan birinin başına gelmedi," diye söylendi.

Shekiba'nın yaşaması bir mucize, Allah'ın bir lütfuydu. Öte yandan yüzü iyileşse de hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. O günden sonra Shekiba yarım kaldı. Güldüğünde yüzünün sadece bir yarısı gülüyor, ağladığında sadece bir yarısı ağlıyordu. Ama en kötüsü, insanların bakışlarındaki değişimdi. Onu sağ profilinden görenler gülümsemeye başlasalar da yüzünün öbür yarısını gördüklerinde suratları hemen değişiyordu. Aldığı her tepki Shekiba'ya çirkin, korkunç biri olduğunu hatırlatıyordu. Hatta bazıları irkilerek geri kaçıyor, korkuyla iç çekip elleriyle ağızlarını kapatıyorlardı. Bazıları ise daha cesaretli çıkıp eğilerek daha dikkatli bakıyordu. Yolun karşısından onu görenler durup onu gösteriyorlardı.

Bak. Gördün mü? Yarım suratlı kız geliyor. Ne kadar çirkin olduğunu söylememiş miydim? Kim bilir bunu hak edecek ne yaptı?

Teyzeleri ve dayıları bile onu görünce başlarını iki yana sallayarak her seferinde hayal kırıklıklarını belli ediyorlar, yüzünün hâline bakıp şoka giriyorlardı. Kuzenleri ona çirkin isimler takıyordu. Suratı topak topak pirince benzediği için *shola* surat ya da *babaloo* yani canavar surat diyorlardı. Shekiba en çok bu isimden nefret ediyordu çünkü *babaloo* bütün Afgan çocuklarının korkulu rüyası olan bir yaratıktı.

Shafıqa onu kötü ve alaycı sözlerden, dik bakışlardan korumaya çalışsa da kızının, zaten insanlar tarafından pek de

umursanmayan öz saygısını kurtaramadı. Evlerine gelen birini gördüğünde ya da nadir olarak ailece köye inme cüreti gösterdiklerinde Shekiba'ya hemen burka* giydiriyordu.

Hiç unutma, Shekiba hediye demektir. Sen bizim hediyemizsin, kızım. Kimsenin sana tuhaf tuhaf bakmasına müsaade etme.

Shekiba korkunç görüldüğünün farkındaydı ve ailesinin onu kabul etmesinin bile bir şans olduğunu biliyordu. Yazın burkanın içinde çok terlese de kendini güvende, korunaklı hissediyordu. Pek mutlu sayılmazdı ama evde, gözlerden uzakta olmaktan memnundu. O zaman günleri daha az aşağılanarak geçiyordu. Ailesi aşiretten elini eteğini çekmiş ve Shafiqa'nın uzak tavırlarına duyulan alınganlık büyümüştü.

Tarık ile Munis, ikisi de yerinde duramayan çocuklardı, aralarında bir yaş olduğundan ikiz gibiydiler. Sekiz ve dokuz yaşlarındayken babalarına tarlada yardım ediyor, köyün getir götür işlerine bakıyorlardı. "Lanetlenmiş kız kardeşleri" ile ilgili sözlerle pek kulak asmazlardı ama Tarık'ın, atılan bu laflara arada bir karşılık verdiği olurdu. Bir defasında Munis yara bere içinde, burnundan soluyarak eve gelmişti. Köyün oğlanlarının, onu yarım suratlı kız kardeşi hakkında kızdırmalarına daha fazla dayanamamıştı. Padar-jan arayı düzeltmek için oğlanın evine gitmiş ama kardeşlerini savundular diye Tariq ve Munis'i azarlamamıştı.

Daima gülümseyen kız kardeşi Aqela ise bülbül gibi sesiyle ninniler söyler, annesiyle Shekiba da ona katılır, sayesinde

biraz yüzleri gülerdi. Birlikteyken mutluydular. Fazla bir şeyleri olmasa da ihtiyaçları olan her şeye sahiplerdi ve hiç yalnız hissetmiyorlardı.

1903 yılında kolera salgını Afganistan'ı vurdu. Çocuklar saatler içinde kuruyup gidiyor, annelerinin güçsüz kollarında hastalığa yenik düşüyorlardı. Shekiba'nın ailesinin, köyelerinden geçen zehirli suyu kullanmaktan başka çareleri yoktu. Önce Munis, sonra diğerleri. Hastalık hızla geldi ve çok güçlüydü. Koku dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Shekiba şaşkıncı. Kardeşlerinin günler içinde sararıp solduğuna, eriyip gittiğine şahit oldu. Aqela suskundu, o güzel şarkıları iniltile-re dönmüştü. Shafiqa çıldırmış gibiydi, İsmail başını iki yana sallayıp duruyordu. Aşiret evinden iki çocuğun öldüğü haberi geldi. Shekiba'nın amcalarının birer çocuğu yitip gitmişti.

Shekiba ve ailesi, kendilerinin de hastalanıp midelerinin bulanacağı günü bekliyordu. Endişeyle birbirlerine özen gösteriyor, birbirlerine bakıp bundan sonra kim hasta olacak diye bekliyorlardı. Shekiba babasının, ileri geri sallanarak dua eden karısına sarıldığını gördü. Aqela'nın beti benzi soluyor, Tarık'ın gözleri her geçen gün çukura kaçırıyordu. Munis ise sessiz ve hareketsizdi.

Tariq, Munis ve bülbül sesli Aqela'nın yikanıp beyaz kefenlere sarılmasına yardım ederken Shekiba daha on üç yaşındaydı. Sessizce gözyaşı döküyor, ergen yaştaki ağabeyleri ve on yaşına yeni basmış olan tatlı Aqela'nın mezarını kazarken yas tutan babasına yardım edişinin hiç aklından çıkmayacağını biliyordu. Shekiba, annesi ve babası sağ kalmışlardı.

Aşiret, yıllar sonra ilk kez ziyarete gelmişti. Shekiba amcalarının ve yengelerinin eve gelip gittiklerine, bir sonraki ölü

* Her tarafı tamamen kapalı, sadece giyenin önünü görebilmesi için göz kısmında bir kafes olan çarşaf.

evine geçmeden önce başsağlığı dilediklerine şahit oldu. Dile getirmeseler de Shekiba'nın ailesine acıyorlardı. Üç çocuklarını kaybetmelerinden ziyade, Allah'ın kusurlu olan kızın yerine oğlanlardan birini bırakmadığına üzülüyorlardı. Neyse ki o sıralar Shekiba etrafını fark edemeyecek kadar üzgündü.

O yıl binlerce kişi öldü. Onun ailesi bu salgın hastalık kuşağında sadece tek bir çentikti.

Çocukları gömüldükten bir hafta sonra Shafıqa kimse görmeden, kendi kendine mırıldanmaya başladı. Tarık'tan su kovalarını taşımaya yardım etmesini istiyordu. Munis'e yemeğini bitirmesini, böylece ağabeyi kadar uzun boylu olacağını söylüyordu. Aqela'nın saçlarını örer gibi battaniyenin püskülüyle oynuyordu.

Sonra Shafıqa boş boş bakmaya, saçlarını tek tek yolmaya başladı. Başında tek tel saç kalmayana, kaşları ve kirpikleri yok olana dek devam etti. Yolacak bir şey kalmayınca kollarının ve bacaklarının derisini yoldu. Yemeğini yiyor ama çiğnemeyi unuttuğu için öğürerek geri çıkarıyordu. Mırıltıları yükselse de Shekiba ile babası onu duymazdan geldiler. Shafıqa bazen evlerinde biri varmış gibi onunla konuşuyor, gülüyordu. Shekiba yavaş yavaş annesinin annesi olmaya başlamıştı. Ona banyo yaptırıyor, geceleri uyuması gerektiğini hatırlatıyordu.

Bir yıl sonra, yine o kasvetli ayda, Shekiba'nın iyice güçten düşmüş olan annesi bir daha uyanmamaya karar verdi. Bu durum hiç şaşkınlık uyandırmamıştı.

İsmail karısının elini tutmuş, yaşadıkları, onu bu kadar yıpratana onca şeyi düşünüyordu. Shekiba ise yanağını annesinin yanağına dayamış, gözlerindeki o çaresiz pırıltının kaybolduğunu görmüştü. *Madar-jan Allah'ın yüzüne bakarken öldü,*

diye düşündü. *Hiçbir şey onu bu kadar huzura kavuşturamazdı.*

Bütün ev derin bir oh çekmişti. Shekiba annesini son kez yıkadı. Kel kafasını dikkatle yıkarken, kasık tüylerini bile yolmuş olduğunu fark etti. Ancak nihayet kederin ağırlığı üstünden kalkmıştı, annesinin naaşı şaşırtıcı derecede hafifti.

Ertesi gün Shekiba ile babası bir kez daha toprağı kazmak üzere tarlaya gittiler. Ailenin diğer üyelerine söyleme gereği duymamışlardı. Babası toprak yığınınına dualar okudu, sonra birbirlerine baktılar, önce kimin onların yanına gideceğini düşünüyorlardı.

Shekiba babasıyla bir başına kalmıştı. Kuzenlerinden biri yakında bir düğün olacağı haberini vermek için uğradı ve yeni dul kalmış olan İsmail'in haberini vermek için aşirete döndü. Tüm akrabalar evi bir anda atmacalar gibi sardılar, İsmail'e artık yeni bir eş almasını tavsiye ettikten sonra başsağlığı dilediler. Köyde evlilik çağında kızları olan aileleri saydılar. Bu kızların çoğu Shekiba'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Ancak İsmail o kadar üzgündü ki ailesi ona yeni bir eş ayarlamayı bir türlü başaramadı.

Shekiba babasıyla büyüdü. Az konuşan, bakışlarındaki ıssızlıkla yaşayan babasıyla. Gece gündüz onun yanında çalışıyordu. Babası zamanla onun bir kız olduğunu unutmaya başladı. Ona oğluymuş gibi davranıyor, hatta bazen ona ağabeylerinin adıyla sesleniyordu. Köylülerin çenesi düşmüştü. Baba kız nasıl yalnız yaşayabilirlerdi? Acımanın yerini eleştiri okları aldı ve İsmail ile Shekiba dış dünyadan iyice uzaklaştılar. Aşiret onlarla görüşmek istemiyordu, köylüler de bu yaralı adama ve daha da yaralı olan kızına artık ilgi alaka göstermiyorlardı.

Yıllar içinde İsmail kendini hiç karısı olmadığına ve sadece tek bir çocuğu olduğuna inandırmaya başladı. Her şeyi duymazdan, görmezden gelerek idare etti. Shekiba'nın bozulmuş yüzünü görmeyen tek kişi oydu ve genç bir kadın olarak kızının da bir kadından feyz alması gerektiğini anlayamamıştı. Shekiba'nın her ay kanaması olduğunda, yıkayıp iki odalı evlerindeki odun yığınının arkasına sakladığı kirli bezlerin kokusunu almamış gibi yapıyordu. Ağladığını duyduğunda, Shekiba'nın üşüttüğü için burnunu çektiğini düşünüyordu.

İsmail kız-oğlunu, ona yardım etmesi için tarlaya götürürdü. Shekiba da güçlü bir erkek evlat gibi çapa yapar, ekin biçer, babasına yardım ederdi. Ne kadar güçlü kuvvetli olduğunu kanıtlamış, babasının, onun çiftliği idare edebileceğine dair duyduğu inancı doğrulamıştı. Kolları ve omuzları kaslanmıştı.

Yıllar geçti. Shekiba kaba saba bir fiziğe bürünmüş, ellerinin derisi kalınlaşmış, avuçları nasır tutmuştu. İsmail gün geçtikçe çöküyor, gözleri zayıflıyor, ihtiyaçları artıyordu. Shekiba'nın çiftlik ve ev işleriyle tek başına uğraştığı günler oluyordu.

Onun yerinde başka bir kız olsaydı, bu ıssız hayatında kendi çok yalnız hissederdii ama onun şartları çok farklıydı. Evin önünden geçen çocuklar, tıpkı anne ve babaları gibi onunla alay ediyorlardı. Görünüşü her yerde şaşkınlık yaratıyordu, evi hariç.

Başına bir iki kez kötü şeyler gelen biri mutlaka yeni acılar çekerdi çünkü kaderin yeni ağlar örmesi zor olmazdı. Shekiba'nın babası sonunda gittikçe zayıfladı, nefesi tükendi. Bir gün Shekiba taş ve çamurla örülü duvardan bakarken, babasının göğsünü tutup, iki adım attıktan sonra elindeki orakla yere yığıldığını gördü.

Shekiba on sekiz yaşındaydı ama yapması gerekeni biliyordu. Büyükçe bir örtünün üstüne aldığı babasının cesedini eve sürükledi, iki adımda bir durup örtünün ucunu sıkıca tutuyor, sağ yanağından süzülen yaşları siliyordu. Yüzünün sol yanı ise gayet metanetliydi.

Babasının cesedini oturma odasına yatırdı, yanına oturdu, güneş doğana kadar, ailesinden öğrendiği birkaç tane Kuran suresini okudu. Sabah olunca, kısacık hayatında defalarca tekrarladığı törene başladı. Babasını soydu, mahrem yerlerini örttü. Ölü yıkama işi bir erkek tarafından yapılmalıydı ama Shekiba'nın çağırarak kimsesi yoktu. O rezil insanların eve doluşmasındansa, Allah'ın gazabını üzerine çekmeyi tercih etmişti.

Babasını yıkadı, mahrem yerlerine su dökerken başını çevirdi, kardeşleri ve annesine yaptığı gibi kaskatı bedenini örtüye sardı. Sonra onu dışarı sürükledi, ailesinin son ferdini de defnetmek üzere toprağı kazdı. Dudağını ısırarak, bir mezar da kendisine kazmayı düşündü. Sırası geldiğinde onun mezarını kazacak kimse olmayacaktı. Ancak çok yorulmuştu, birkaç dua daha okuyup babasının toprağın altında yok oluşunu izledi. Kız kardeşi, ağabeyleri ve annesi gibi.

Bomboş kalan eve dönüp sessizce oturdu. Korkuyordu, öfkeliydi, sakindi.

Shekiba yapayalnız kalmıştı.